

Sygn. akt VII Ka 773/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Remigiusz Chmielewski

Sędziowie SO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

SO Dariusz Firkowski

Protokolant sekr.sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale oskarżyciela prywatnego Z. S.

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013r.

sprawy **A. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach II Wydziału Karnego

z dnia 27 maja 2013r. sygn. akt II K 690/12

I. zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bartoszycach do ponownego jej rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 420 zł. tytułem zastępstwa procesowego oskarżyciela prywatnego w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60 zł. tytułem podatku VAT od tej należności.

UZASADNIENIE

A. W. (1)oskarżony został o to, że w dniu 12.11.2012r. w miejscowości W.gm.B., pobił Z. S.w ten sposób, że kopnął go nogą w plecy, szarpał i popychał wskutek czego doznał on stłuczenia okolicy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego – bolesność bez wyraźnych śladów obrażeń, a obrażenia powyższe spowodowały naruszenie czynności narządu jego ciała na okres poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 157 & 2 kk.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach wyrokiem z dnia 27 maja 2013r. w sprawie IIK 690/12 orzekł :

Oskarżonego A. W.uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to, z mocy art. 157 & 2 kk skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł.

Na podstawie art. 628 pkt.1i2 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesione przez niego koszty procesu oraz na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. Wyrokowi temu skarżący zarzucił :

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wynikający z zastosowania przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegający na niezasadnym przyjęciu przez Sąd, iż w dniu 12.11.2012r. oskarżony dopuścił się lekkiego uszkodzenia ciała Z. S. w postaci bólu pleców bez widocznych śladów obrażeń, podczas gdy wnikliwa i rzetelna ocena materiału dowodowego, w tym zeznań świadków G. W. i B. W., zgromadzonego w niniejszej sprawie nie pozwala na zajęcie takiego stanowiska;

b) obrazę przepisów postępowania – art. 2 & 2 kpk, art. 167 kpk i art. 366 & 1 kpk w stopniu mającym wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez nie przeprowadzenie wszystkich możliwych dowodów, takich jak m.in. przesłuchanie w charakterze świadka A. K., przesłuchanie biegłego A. H., zażądanie kopii notatnika służbowego funkcjonariusza Policji P. M., nie zweryfikowanie w toku zeznań pokrzywdzonego informacji o pomówieniach o pobicie kierowanych przez niego wcześniej pod adresem pracownika fabryki mebli, nie zweryfikowanie informacji uzyskanych od oskarżonego o leczeniu się pokrzywdzonego w Poradni Zdrowia Psychicznego, które to dowody pozwoliłyby na wszechstronną i obiektywną ocenę przedmiotowej sprawy;

c) obrazę przepisów postępowania – art. 424 & 1 pkt.1 kpk w stopniu mającym istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez pominięcie (brak ujawnienia) w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej ustalonego przez Sąd stanu faktycznego m.in. dokumentacji lekarskiej Z. S., czy też opinii biegłego A. H., na które powołał się Sąd w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, a które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej;

d) obrazę przepisu postępowania- art. 187 & 3 kpk poprzez nieodebranie od świadków przesłuchiwanym w sprawie przyrzeczenia mimo wyrażonego w protokole rozprawy z dnia 22 kwietnia 2013r. sprzeciwu co do przesłuchiwania świadków bez przyrzeczenia.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bartoszycach do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie, w jakim wskazuje na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie tej sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego jej rozpoznania.

Na wstępie stwierdzić należy, iż zawarty w apelacji zarzut dotyczący nie zweryfikowania przez Sąd I-szej instancji informacji dotyczących konfliktu jaki miał mieć miejsce w przeszłości pomiędzy Z. S. a pracownikiem fabryki mebli jest niezasadny w stopniu oczywistym. To bowiem, czy pokrzywdzony w przeszłości miał czy też nie miał konfliktów z innymi osobami i ewentualnie czego one dotyczyły, nie jest okolicznością, która odnosiłaby się do kwestii odpowiedzialności A. W. i dotyczyła objętego aktem oskarżenia w tej sprawie zdarzenia z dnia 12.11.2012r. Również stan zdrowia psychicznego pokrzywdzonego nie jest okolicznością, która sama w sobie miałaby prowadzić do merytorycznej weryfikacji wniesionego aktu oskarżenia, tym bardziej, że w apelacji skarżący nie wskazuje na żadne konkretne okoliczności, które miałyby dowodzić istnienia wątpliwości co do postrzegania i zdolności odtwarzania spostrzeżeń przez Z. S.. Nie jest wreszcie trafny zarzut obrazę przepisów postępowania polegający na odstąpieniu od odebrania przyrzeczenia od przesłuchiwanym świadków bowiem trudno uznać, aby uchybienie to - jeśli faktycznie do niego doszło - miało bezpośredni i istotny wpływ na treść zapadłego w tej sprawie wyroku.

Trafny jest natomiast zawarty w apelacji zarzut dotyczący charakteru obrażeń jakich miał doznać Z. S. w dniu 12.11.2012r.

Sąd Rejonowy w odniesieniu do tej okoliczności uznał, iż obrażenia pokrzywdzonego naruszały czynności narządu jego ciała na okres poniżej 7 dni, co wyczerpało znamiona występku z art. 157 & 2 kk. To, że w przypadku gdy obrażenia ciała osoby pokrzywdzonej naruszają czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni stanowi występki z

art. 157 & 2 kk nie ulega wątpliwości, jednakże w niniejszej sprawie rzecz w tym, że Sąd I-szej instancji nie wyjaśnił, z jakich przyczyn uznał, że to, czego doznał Z. S. faktycznie było takimi obrażeniami, które naruszały czynności narządu jego ciała na wskazany okres. Jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż w opisie czynu przypisanego oskarżonemu z jednej strony wprost stwierdzono, że Z. S. doznał jedynie bolesności **bez wyraźnych śladów obrażeń**, a zaraz potem dodano, że **obrażenia te** naruszały czynności narządu jego ciała, to już sama redakcja opisu czynu rodzi uzasadnione wątpliwości, co do przyjętej kwalifikacji prawnej tego czynu. Niezależnie jednakże od wątpliwości redakcyjnej zauważyć należy, iż skutek w postaci bolesności może być rozpatrywany również w kontekście art. 217 kk, zwłaszcza że jedną z czynności wykonawczych określonych w tym przepisie jest takie działanie sprawcy, które polega m.in. na uderzeniu pokrzywdzonego. Dlaczego zatem Sąd Rejonowy uznał, że czyn przypisany A. W. stanowił przestępstwo z art. 157 & 2 kk a nie naruszenie nietykalności określone w art. 217 kk trudno dociec, gdyż do tego aspektu Sąd Rejonowy w żadnym stopniu nie odniósł się w pisemnych motywach wyroku. W uzasadnieniu Sąd I-szej instancji jedynie lakonicznie nadmienił (k.55), że lekarz A. H. stwierdził, że stłuczenie okolicy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego – bolesność bez wyraźnych śladów obrażeń mogły powstać w wyniku uderzeń przedmiotem twardym i tępych (k.56). W kontekście tego sformułowania trudno nie zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, iż Sąd Rejonowy do aspektu obrażeń pokrzywdzonego, a tym samym i do opinii A. H., odniósł się nader pobieżnie. Ma marginesie zauważyć należy również, iż wymownym tego dowodem jest nie tylko marginalne przytoczenie tezy wymienionej opinii w tekście uzasadnienia ale również fakt, iż opinii tej Sąd nie przywołał wśród dowodów stanowiących podstawę czynionych ustaleń faktycznych (k.54) a nawet i nie określił jej miejsca w aktach.

Niezależnie jednakże od wątpliwości dotyczących charakteru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego oraz kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu stwierdzić trzeba, iż analizując przedmiotową sprawę Sąd Rejonowy nie dość wnikliwie odniósł się do roli, jaką w przebiegu zdarzeń z dnia 12.11.2012r. odegrał sam pokrzywdzony.

W niniejszej sprawie nie można bowiem tracić z pola widzenia tego, że to nie oskarżony przyszedł do mieszkania pokrzywdzonego i tam zachował się wobec niego (jak ustala to Sąd Rejonowy) agresywnie, lecz do zdarzenia doszło w mieszkaniu oskarżonego i to wówczas, gdy to Z. S. wszedł tam nie proszony i nie wyszedł pomimo wyraźnego żądania oskarżonego. To, iż pokrzywdzony miał dokonać odczytu wodomierzy nie jest żadną okolicznością, która miałaby uzasadniać jego pobyt w mieszkaniu oskarżonego. Nikt bowiem, kto nie ma stosownego nakazu kompetentnych organów państwa nie może naruszać miru domowego, przy czym ta jedna z podstawowych gwarancji obywatelskich odnosi się również do hydraulików i innego personelu technicznego. Na marginesie zauważyć należy, iż w przypadku gdy dokonanie odczytu nie jest możliwe, osoba go dokonująca winna co najwyżej poczynić w tym zakresie odpowiednią adnotację i od czynności odstąpić.

W świetle powyższego trudno podzielić wyrażone przez Sąd Rejonowy przekonanie, że pobyt pokrzywdzonego w mieszkaniu oskarżonego był legitymizowany jego obowiązkami służbowymi. Trudno nawet uznać, aby głównym powodem dla którego Z. S. w dniu 12.11.2012r. udał się do mieszkania oskarżonego była potrzeba dokonania owych odczytów. Zważywszy bowiem na kontekst sytuacji tj. na fakt, iż tego dnia w godzinach wcześniejszych doszło do pewnej animozji pomiędzy pokrzywdzonym i oskarżonym a w dodatku Z. S. spotkał się z uwagami ze strony swego przełożonego, to fakt, iż bezpośrednio po owym spotkaniu z przełożonym pokrzywdzony udał się (tuż przed końcem dnia pracy) prosto do mieszkania A. W. zdaje się wskazywać, iż owy odczyt wodomierzy był jedynie pretekstem do konfrontacji.

Z tych zatem względów, nie przesądzając ostatecznego wyniku sprawy, zaskarżony wyrok należało uchylić a sprawę przekazać do ponownego jej rozpoznania (art. 437 & 1 kpk).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien powtórnie przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości, z uwzględnieniem uwag powyższych.

O opłacie tytułem zastępstwa procesowego wykonywanego wobec oskarżyciela prywatnego z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeciono na podstawie art. 29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze.